

Frist, og naar de saa kom tilbage, kan det have været for sent, og deres Stemme være gaaet tabt. Det er ikke oplyst, og det er umuligt at oplyse, hvad Resultat en saadan Frist kan have, men endnu mere umuligt er det at oplyse, hvad Virkning det kan have haft paa Valget, naar det ikke en Gang er oplyst, at den givne Frist er bleven overholdt. Jeg skal tillade mig at citere Udvalgets Betænkning; den findes i Rigsdagstidenden for 1873—74 Tillæg B, Sp. 713. Der siger Udvalgets Flertal, som bestaar af Alberti, Bojsen, S. A. Hansen og Willads Holm: „Den af Stricker brugte Fremgangsmaade med at fastsætte en Tidsfrist for Valgets Afslutning og derefter afslutte det... anser Udvalgets Flertal i og for sig egnet til at omstøde Valget, naar Forstørelsen i Stemmetallet er saa liden som i nærværende Tilfælde“. Der var 9 Stemmer imellem. Angaaende Forhandlingerne i Tinget om dette Valg, skal jeg tillade mig at citere S. A. Hansen, der talte om denne Tidsfrist, om den maa gives eller ikke. Dette er der egentlig ingen Tvivl om, thi under Forhandlingerne er Valglovens Historie kommen frem, og som det vil være de Herrer bekendt, der have syset noget med dette, findes Valgloven i det oprindelige Regeringsforslag i en Skikkelse, hvorefter Valgbestyrelsens Formand, naar den skriftlige Afstemning er forbi, skal træde op paa det forud opgivne Sted og meddele, at de, som nu ville afgive deres Stemme maa komme i Løbet af en halv Time, men denne Frist, som ved Vendinger senere reduceredes til et Kvartér og senere blev stemt helt ud, vakte megen Betænkelighed saa vel i Landstinget som i Folketinget, idet man sagde, at naar man havde samlet Stemmelisterne, vidste man, hvorledes Valget stod i Øjeblikket, og hvis man saa satte en Frist af en halv Time eller et Kvartér eller i det hele nogen bestemt Frist, vilde det staa i den Kandidats Magt, særlig hvis han var en Købstadskandidat, der havde sine Venner i Nærheden, men som laa under med en lille Stemmedifference, at samle saa mange Stemmer, at Valgets Resultat blev forrykket. Denne Betragtning førte til, at denne Frist udtrykelig gik ud, og det at en Frist har været i Forslaget, men under en bestemt Motivering er stemt ud, er efter alle Lovfortolkningsregler et bestemt Tegnet paa, at et Brud paa Loven i Retning af dens oprindelige foreslaaede Skikkelse, altsaa her: at give en Frist, er noget saa alvorligt, at det paa ingen Maade maa taales. Vi finde S. A. Hansens Ytringer i Folketingstidenden for 1873—74, Sp. 2898 nederst: „Altsaa fandt vi efter de Erfaringer,

der forelaa, at et Kvartér heller ikke vilde være saa godt som slet intet Ophold, og foreslog da, hvad der nu staa her, altsaa hverken en halv Time eller et Kvartér“. Det er altsaa slet med fuldstændig velberaad Hu, at der i § 42 ikke er nævnt nogen Frist. Jeg skal, da jeg har det vedkommende Bind af Rigsdagstidenden i Haanden, tillade mig at henvise til Sp. 2914 og citere en Ytring, der under samme Forhandling fremkom fra Tingets nuværende højstærede Formand. Han begyndte sit Foredrag saaledes: „Der blev sagt i forrige Møde, at det skulde være en vedtagen Regel her i Tinget, at naar man ikke kunde bevise et Valgs Ugylbighed, skulde det godkendes. Det kan jeg paa ingen Maade anerkende for rigtigt.“ Jeg har anført det her, fordi den højstærede Formands Mindretalsvota ved forskellige Udvalgsbetænkninger antagelig ville blive benyttede her i Dag, naar det gælder Spørgsmaalet om, hvorvidt Anerkendelse eller Ikke-Anerkendelse af et Valg skulde være afhængig af, om man kan føre et Bevis for, at det vilde være gaaet anderledes, hvis Valglovens Forfrist ikke var bleven brudt, altsaa man skulde kunne kontrollere Resultatet, saaledes som det under en vis given Forudsætning vilde være blevet, hvad der i mange Tilfælde kan være aldeles umuligt og heller ikke kan være Meningent. Det maa være Meningent, at en Lov skal overholdes, og at Tinget kun kan se gennem Fingre med Brud paa Loven, naar det ganske klart kan bevises, at der ved dette Brud paa Loven ikke er kommet et Resultat frem, som er bevisligt fejlt. Jeg skal tillade mig at referere en Udtalelse af en Betænkning angaaende Valget for Aarhus Amts 2den Valgkreds. Betænkningen findes i Tillæg B. til Rigsdagstidende 1881—82, Sp. 33 ff. Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal, og Mindretallet, daværende Højesteretsassessor Kimestad, var stemt for Valgets Godkendelse, men ikke desto mindre betegner han det efter Folketingets tidligere Praksis som en Overtrædelse af Valgloven, at en saadan Frist udtrykelig gives. Men, siger han til, man bør kun forkaste Valget af denne Grund, naar det ikke kan oplyses, at Fristen har været uden Betydning. Det vil være af den Slags Beviser, som det vil være meget vanskeligt at føre, og i hvert Fald er det ikke vor Sag at føre dette Bevis. Paa denne Udtalelse af Højesteretsassessor Kimestad svarer Udvalgets Flertal, som bestod af de Herrer Alberti, S. Andersen, H. S. Hansen, Hørup og N. S. Larsen, „at begge Mindretallene“ — der var nemlig foruden det nys nævnte Mindretal tillige et